

" মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰা , ইয়াতেই জ্ঞান , ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য তিনিওটা সমাহিত হৈ আছে , এয়া হৈছে নতুন অধ্যয়ন "

প্ৰশ্ন: সংগমত জ্ঞান আৰু যোগৰ লগতে ভক্তিও চলে - কেনেকৈ?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- বাস্তৱত যোগক ভক্তি বুলিও ক'ব পাৰি কিয়নো তোমালোক সন্তানসকল অব্যভিচাৰী স্মৃতিত থাকা। তোমালোকৰ এই স্মৃতিজ্ঞানযুক্ত, সেয়েহে ইয়াক যোগ বুলি কোৱা হয়। দ্বাপৰৰ পৰা কেৱল ভক্তি কৰা হয়, জ্ঞান নাথাকে, সেয়েহে সেই ভক্তিক যোগ বুলি কোৱা নহয়। তাত কোনো এইম অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নাই। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানো পাইছা, যোগো কৰিছা আকৌ তোমালোকৰ বেহদৰ সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্যও আছে।

গীত: * গীত :- কোনো বাই মোক আপোন কৰি লৈ হাঁহিবলৈ শিকা ই দিলে(কিচি নে অপনা বনাকে হমকো মুস্কুৰানা চিখা দিয়া)

ও ঠ ম শান্তি। বেহদৰ পিতাই বুজাইছে - শাস্ত্ৰৰ অধ্যয়ন কোনো অধ্যয়ন নহয় কাৰণ শাস্ত্ৰৰ অধ্যয়নত কোনো এইম অবজেক্ট নাথাকে। শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰা দুনিয়াৰ বিষয়ে একো জানিব পৰা নাযায়, আমেৰিকা ক'ত আছে, কোনে আৱিষ্কাৰ কৰিলে, এইবোৰ কথা শাস্ত্ৰত নাথাকে। কোৱা হয় অমুকে বিচাৰি উলিয়ালে। অন্য ঠাই বিচাৰি উলিয়ায় নিজে বসতি কৰিবৰ বাবে। যেতিয়া দেখে যে মনুষ্য বহুত হৈ গ'ল, থাকিবলৈ ঠাইও লাগিব নহয়। এতিয়া এই সকলোবোৰ কথা অধ্যয়নৰ ভিতৰুৱা, ইয়াক এড্যুকেচন (শিক্ষা) বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ বাবেও এয়া এড্যুকেচন। ইয়াক আশ্ৰম বুলি কওঁনে, অথবা ইন্সটিটিউশ্বন (অনুষ্ঠান) বা ইউনিভাৰ্চিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়) বুলি কওঁ? ইয়াতেই সকলো সোমাই পৰে। সেই অধ্যয়নৰ চিত্ৰ আদি বেলেগ। শাস্ত্ৰৰ পৰা জ্ঞান পোৱা নাযায়, অধ্যয়নৰ দ্বাৰাহে জ্ঞান পোৱা যায়। তোমালোকৰ বাবেও এয়া অধ্যয়ন। বৈকুণ্ঠ বুলি কাক কোৱা হয়? এয়া সেই অধ্যয়নতো নাই, শাস্ত্ৰ অধ্যয়নতো নাই। এই নলেজেই (জ্ঞানেই) নতুন যি এজন পিতাইহে শুনায়। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে, স্বৰ্গ-নৰক সকলো ইয়াতেই আছে। পিতাইহে বুজায় স্বৰ্গ-নৰক বুলি কাক কোৱা হয়? এইবোৰ কথা শাস্ত্ৰতো নাই, সেই এড্যুকেচনতো নাই। নতুন কথা হোৱাৰ বাবে মানুহ মূৰ্ছিত হয়, (তেওঁলোকে) কয়, এনেকুৱা জ্ঞানতো কেতিয়াও শুনা নাই। এয়াতো নতুন ওৱান্ডাৰফুল (আশ্চৰ্য্যকৰ) যিটো কেতিয়াও কোনেও শুনোৱা নাই। বাস্তৱিকতে, হয়ো নতুন কথা। সেই এড্যুকেচন দিওঁতা সকলেও শুনাৰ নোৱাৰে, সন্যাসী আদিয়েও শুনাৰ নোৱাৰে, সেয়েহে পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। বেহদৰ হিন্দী-জিওগ্ৰাফিও (বুৰঞ্জী-ভূগোল) শিকায়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ বিষয়ে বিস্তাৰিত ভাবেও শুনায়। এয়া নতুন কথা নহয় জানো। এই অধ্যয়নত সকলো আছে - জ্ঞানো আছে, যোগো আছে, অধ্যয়নো আছে, ভক্তিও আছে। যোগক ভক্তি বুলিও ক'ব পাৰা কাৰণ এজনৰ সৈতে যোগ লগাব লাগে, তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। সেই ভক্ত সকলেও স্মৰণ কৰে, পূজা কৰে, গায়ন কৰে। সেই ভক্তি কাৰ্যক যোগ বুলি কোৱা নহ'ব। ধৰি লোৱা, যেনেদৰে মীৰা আছিল, কৃষ্ণৰ সৈতে যোগ লগাইছিল, তেওঁক স্মৰণ কৰিছিল, কিন্তু সেয়া ভক্তি বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ ভক্তিত কোনো এইম-অৱজেক্ট নাছিল। ইয়াক জ্ঞান বুলিও কোৱা হয়, ভক্তি বুলিও কোৱা হয়। যোগ লগোৱা হয়, এজনকে স্মৰণ কৰা হয়। সত্য যুগত ভক্তিও নাথাকে, জ্ঞানো নাথাকে। সংগমত জ্ঞান আৰু ভক্তি দুয়োটাই থাকে আৰু দ্বাপৰৰ পৰা কেৱল ভক্তিতে প্ৰচলিত আহিছে। কাৰোবাক স্মৰণ কৰাটোক ভক্তি বোলা হয়। ইয়াত এই জ্ঞানো আছে, যোগো আছে, ভক্তিও আছে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে তেওঁলোক কেৱল ভক্ত, তত্বেৰ লগত যোগ লগায়। কিন্তু তেওঁলোকৰ হৈছে অনেকৰ লগত যোগ, সেই বাবেই তেওঁলোকক ভক্ত বুলি কোৱা হয়। তোমালোকৰ এয়া অব্যভিচাৰী যোগ। এয়া জ্ঞানসাগৰে নিজেই বহি পঢ়ায়। তেওঁৰ সৈতেই যোগ লগাব লাগে। তেওঁলোকেতো আত্মাকেই নাজানে। আমিহে জানো। পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতাৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগালে আমি পিতাৰ ওচৰলৈ গুছি যাম। তেওঁলোকে হনুমানক স্মৰণ কৰে, সেয়েহে তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়, সেয়া ব্যভিচাৰী বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে অব্যভিচাৰী যোগ। কেৱল এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, ইয়াত জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য সকলো একত্ৰিত হৈ আছে। আৰু তেওঁলোকৰ সকলো বেলেগ-বেলেগ। ভক্তি বেলেগ, জ্ঞানো কেৱল শাস্ত্ৰৰহে, বৈৰাগ্যও হদৰ (সীমিত)। ইয়াত হৈছে বেহদৰ কথা, আমি বেহদৰ পিতাক জানো বাবেই তেওঁক স্মৰণ কৰো। তেওঁলোকে শিৱক স্মৰণ কৰিলেও বিকৰ্ম বিনাশ নহয়, কাৰণ তেওঁলোকে অকুপেশ্চনৰ (কৰ্তব্যৰ) বিষয়ে নাজানে। বিকৰ্ম বিনাশ হোৱাৰ জ্ঞানেই নাই। ইয়াত পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হয়। তাত কাশীলৈ গৈ আপোনঘাতী হয় (কাশী কলৱট

থায়), তেতিয়াহে তেওঁলোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হয়। ভুগিবলগীয়া খিনি ভুগিবই লাগে। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকৰ দৰে লাহে লাহে কৰ্মাৰ্থিত হৈ যায়। নহয়, তেওঁলোকে শাস্তি খাই খাই বিকৰ্ম শেষ কৰে, ক্ষমা নাপায়। তেন্তে, এয়া অধ্যয়নো, জ্ঞানো, যোগো, ইয়াত সকলো আছে। শিকাওতা এজনেই পিতা। ইয়াক আশ্রম বা ইন্সটিটিউচন (অনুষ্ঠান) বুলি কোৱা হয়। লিখি থোৱাখিনি বৰ ভাল। আগতে ওঁম মণ্ডলী নামটো ভুল আছিল। এতিয়া বুজি পাইছা। এই নামটো সঁচাকৈয়ে ভাল। যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা যে ব্ৰহ্মাকুমাৰতো তুমিও হোৱা। পিতা হৈছে সকলোৰে ৰচয়িতা, তেওঁ পোন প্ৰথমতে সূক্ষ্মবতন ৰচিব লাগে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ হৈছে সূক্ষ্মবতনবাসী, নতুন সৃষ্টি ৰচিবৰ বাবে নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ প্ৰয়োজন। সূক্ষ্মবতনবাসীতো ইয়ালৈ আহিব নোৱাৰে। তেওঁ হৈছে সম্পূৰ্ণ অব্যক্ত। ইয়াততো সাক্ষাৰ ব্ৰহ্মাৰ প্ৰয়োজন। তেওঁ ক'ব পৰা আহিল? মনুষ্যই এই কথাবোৰ বুজি নাপায়। চিত্ৰতো আছে নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ পৰা ব্ৰাহ্মণৰ জন্ম হ'ল। কিন্তু ব্ৰহ্মা আহিল ক'ব পৰা। তাৰ পিছত এড'পশ্চন (তুলি লোৱা) আৰম্ভ হয়। যেনেকৈ কোনো ৰজাৰ সন্তান নাথাকিলে এড'প্ত কৰে। পিতায়ো এওঁক এড'প্ত কৰে আৰু নাম সলাই ৰাখে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। সেই ওপৰত থকাজনতো তললৈ আহিব নোৱাৰে। তলত থকাজনহে ওপৰলৈ যাব লাগে। তেওঁ হৈছে অব্যক্ত, এওঁ হৈছে ব্যক্ত। গতিকে এই ৰহস্যও ভালদৰে বুজিব লাগে কাৰণ সকলোৰে মনত প্ৰশ্ন উঠে। (তেওঁলোকে) কয় দাদাক কেতিয়াবা ব্ৰহ্মা, কেতিয়াবা ভগৱান, কেতিয়াবা কৃষ্ণ বুলি কয়.....। এতিয়া এওঁকতো (ব্ৰহ্মাক) ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। বাকী ব্ৰহ্মা আৰু কৃষ্ণ বুলিতো ক'ব পাৰি কাৰণ কৃষ্ণ শ্যাম বৰণীয়া হৈ পৰে। গতিকে যেতিয়া ৰাতি হয় তেতিয়া কোৱা হ'ব ব্ৰহ্মা আৰু যেতিয়া দিন হয় তেতিয়া কৃষ্ণ বুলি কোৱা হ'ব। কৃষ্ণৰ আত্মাৰ এতিয়া এয়া অন্তিম জন্ম আৰু এই কৃষ্ণ হ'ল আৰম্ভণিৰ জন্ম। এইটো ক্লিয়েৰকৈ (স্পষ্টকৈ) লিখিব লাগে। ৪৪ জন্ম ৰাধা-কৃষ্ণৰ বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বুলি ক'ব লাগে। ইয়াত পুনৰ তেওঁক এড'প্ত কৰে। গতিকে ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি হৈ যায়। সেয়াই পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দিন আৰু ৰাতি। তেওঁলোকৰ বংশাৱলীৰো এনেকুৱাই হ'ল।

এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হোৱা, পিছলৈ দেৱতা কুলৰ হ'বগৈ। তেন্তে, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ বাবেও দিন আৰু ৰাতি নহ'ল জানো। এয়া অতি বুজিবলগীয়া কথা। চিত্ৰতো ক্লিয়েৰ আছে - তলত তপস্যা কৰি আছে, অন্তিম জন্ম হয়। ব্ৰহ্মা ক'ব পৰা আহিল? কাৰ দ্বাৰা জন্ম হ'ল? গতিকে, ব্ৰহ্মাক এড'প্ত কৰে। যেনেকৈ ৰজাই এড'প্ত কৰে, আকৌ তেওঁক ৰাজকুমাৰ বুলি কোৱা হয়। ট্ৰেনফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি দিয়ে - অমুক প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ)। প্ৰথমতেতো প্ৰিন্স নাছিল। ৰজাই এড'প্ত কৰাৰ পিছত নাম দিলে প্ৰিন্স। এই ৰীতি-প্ৰথা চলি আহিছে। সন্তানসকলে এই কথা বুজিব লাগে। দুনিয়াই নাজানে পিতাই কেনেকৈ পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ আৰু নতুন দুনিয়াৰ স্থাপনা কৰে? এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰ আছে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসাৰে আছে। আগলৈ সৰু-সৰু কন্যাসকলো অতি বিচক্ষণ হৈ যাব কিয়নো কুমাৰী হয়। লিখাও আছে যে কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰা বাণ মাৰিলে। কুমাৰীসকলৰ চমৎকাৰ প্ৰথম নম্বৰলৈ গ'ল। মম্মাও কুমাৰী, সকলোতকৈ তীব্ৰতাৰে আগবাঢ়ি গ'ল। কোৱা হয় ডটাৰ চৌজ মাদাৰ (কন্যাই মাকক প্ৰত্যক্ষ কৰায়)। মাতৃয়েতো বহি কাৰো লগত বাৰ্তালাপ নকৰিব। এই মাত্তো হৈ গ'ল গুপ্ত, সেই মম্মা হ'ল প্ৰত্যক্ষ। গতিকে তোমালোক শক্তিসকলৰ অথবা সন্তানসকলৰ কাম হ'ল মাক প্ৰত্যক্ষ কৰোৱা। অনেক ভাল ভাল কন্যাও আছে যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে। কৌৰৱ সম্প্ৰদায়ৰ মাজতো কিছুমানৰ নাম মুখ্য যিসকল মহাৰথী হয়। ইয়াতো মহাৰথীসকলৰ নাম আছে। সকলোতকৈ ডাঙৰ হৈছে শিৱবাবা। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। তেওঁৰ বসতিস্থানো উচ্চ। বাস্তৱত আমি আত্মাসকলৰো বসতিস্থান উচ্চ। মনুষ্যই একো নজনাকৈয়ে কেৱল মহিমা কৰি থাকে। আমি আত্মাসকলো তাৰেই নিবাসী। কিন্তু আমি জন্ম-মৰণত আহি ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। তেওঁ জন্ম-মৰণত নাহে, ভূমিকা তেওঁৰো আছে, কিন্তু কেনেকৈ - এয়াও তোমালোকে জানা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা এয়া হৈছে শিৱবাবাৰ ৰথ। অশ্ব বা ঘোঁৰাও আছে। বাকী সেই ঘোঁৰা-গাড়ী নাই। এয়াও যি বিস্মৃত হৈছে, সেয়া ড্ৰামাত (নাটকত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আধাকল্প আমিও ভুলতে দিগব্ৰান্ত হৈ একেবাৰেই হেৰাই যাওঁ। এতিয়া জ্ঞান পোৱা বাবে যথেষ্ট সাৱধান হৈ পৰিছো। আমি জানো যে এই পুৰণি দুনিয়া এতিয়া শেষ হ'ব, আমি নিৰ্মোহী হ'ব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ সমান নিৰ্মোহী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সকলোৰে লগততো সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি চলিবই লাগিব, একেলগে থাকিবও লাগিব। কল্পৰ আগৰ দৰে এই ভটিষ্ঠও তৈয়াৰ হ'বলগীয়া আছিল। এতিয়াতো কোৱা হয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি যত্ন কৰিব লাগে। ইয়াত ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰাৰ কথা নাই। আমিতো ঘৰতেই বহি আছো, নহয় জানো। কিমান সন্তান আছে। লৌকিকতো আছিল নহয়। একোৱেই ত্যাগ কৰা নাই। সন্যাসীতো জংঘললৈ গুচি যায়। আমিতো চহৰতে আছো। গতিকে তেওঁলোকৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে। পিতাৰ ৰচনা নহয় জানো। (লৌকিক) পিতাই অৰ্জন কৰি সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। প্ৰথমতেতো উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে কামবিকাৰৰ। পিছত পুনৰ তাৰপৰা আঁতৰাই নিৰ্বিকাৰী কৰি তোলাতো (পাৰলৌকিক) পিতাৰেই কাম। এনেকুৱাও হয় ক'ববাত সন্তানে মাক-পিতাক জ্ঞান দিয়ে, ক'ববাত পিতাই সন্তানসকলক জ্ঞান দিয়ে।

এয়া হৈছেই ৰাজযোগ, সেয়া হৈছে হঠযোগ। আত্মাই নলেজ (জ্ঞান) পায় পৰমাত্মাৰ পৰা। মই (ব্ৰহ্মা) ৰজাৰো ৰজা আছিলো, এতিয়া মগনীয়া হৈছো। “মগনীয়া পৰা ৰজা” বুলি গোৱাও হয়। সন্তানসকলে জানে আমি যি সূৰ্যবংশী আছিলো, এতিয়া শূদ্ৰবংশী হৈছো। এয়াও বুজাব লাগে - নৰক আৰু স্বৰ্গ পৃথক। মনুষ্যই এয়া নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো কিমান সন্তানে একোকে নাজানে কাৰণ ভাগ্যত নাথাকিলে কি পুৰুষাৰ্থ কৰিব? কাৰোবাৰ ভাগ্যত একোৱে নাই, কাৰোবাৰ ভাগ্যত সকলো আছে। ভাগ্যই পুৰুষাৰ্থ কৰায়। ভাগ্যত নাথাকিলে পুৰুষাৰ্থ কি কৰিব? এখনেই স্কুল, চলি থাকে। কোনো সন্তানে আধাতেই বাগৰি পৰে, কোনোবাই চলি চলি মৰি যায় (বাবাক এৰি দিয়ে)। জন্ম লয় (বাবাৰ হয়) আকৌ মৃত্যু হয় (বাবাক এৰি দিয়ে) এনেকুৱা বহুত হৈ থাকে। এই নলেজ কিমান ওৱান্ডাৰফুল (আশ্চৰ্য্যকৰ)। নলেজতো অতি সহজ, বাকী কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থা লাভ কৰাটোতে সকলো পৰিশ্ৰম। বিকৰ্ম বিনাশ হ’লেহে উৰিব পাৰিব। ধ্যানতকৈ জ্ঞান শ্ৰেষ্ঠ। ধ্যানত মায়াৰ অনেক বিঘ্ন আহে সেইবাবে ধ্যানতকৈ জ্ঞান শ্ৰেষ্ঠ। এনেকুৱা নহয় নহয় যে যোগতকৈ জ্ঞান ভাল। এয়া ধ্যানৰ বাবে কোৱা হয়। ধ্যানত যোৱাসকল আজি নাই। যোগত উপাৰ্জন হয়, বিকৰ্ম বিনাশ হয়। ধ্যানত কোনো উপাৰ্জন নাই। যোগ আৰু জ্ঞানত উপাৰ্জন আছে। জ্ঞান আৰু যোগ অবিহনে হেল্ডী-ৱেল্ডী (স্বাস্থ্যবান-সম্পদশালী) হ’ব নোৱাৰিব। আকৌ ঘূৰা-ফুৰাৰ অভ্যাস হৈ যায়। এয়াও ভাল নহয়। ধ্যানে বহুত ক্ষতি কৰে। জ্ঞানো হৈছে চেকেণ্ডৰ। যোগ চেকেণ্ডৰ নহয়। যেতিয়ালৈকে বাচি থাকিব পাৰে যোগ লগাই থাকিব লাগে। জ্ঞানতো সহজ, বাকী এভাৰহেল্ডী (সৰ্বদা-স্বাস্থ্যবান), নিৰোগী হ’বলৈ যন্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন। পুৰা উঠি স্মৃতিত বহোঁতেও অনেক বিঘ্ন আহে। পইণ্টচ উলিয়াওতেও বুদ্ধি অলৈ-তলৈ গুছি যায়। সকলোতকৈ অধিক ধুমুহা প্ৰথম নম্বৰত থকাজনৰ সন্মুখতেই আহিব, নহয় জানো। শিৱবাবাৰতো আহিব নোৱাৰে। বাবাই সদায় বুজাই থাকে ধুমুহাতো অনেক আহিব। যিমানেই স্মৃতিত থকাৰ চেষ্টা কৰিব, সিমানেই বেছিকৈ ধুমুহা আহিব। সেইবোৰক ভয় কৰিব নালাগে, স্মৃতিত থাকিব লাগে, স্থিৰ হ’ব লাগে। কোনো ধুমুহাই অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে, এয়া হৈছে অন্তিমৰ অৱস্থা। এয়া হৈছে আত্মিক ৰেচ (দোৰ)। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। এয়াও বুজিবলগীয়া আৰু ধাৰণ কৰিবলগীয়া কথা। ধন দান নকৰিলে ধাৰণা নহ’ব। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। দুজন পিতাৰ কথা কাৰোবাক বুজোৱাটো অতি সহজ। এয়াও তোমালোকেই জানা - পিতাই 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তোমালোকে ক’বা এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে পিতাৰ পৰা 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিছে। পিতাই তেওঁলোকক ৰাজযোগ শিকালে আৰু কোনোৱেই মুখেৰে ক’ব নোৱাৰে যে তেওঁলোকক ভগৱানে এই উত্তৰাধিকাৰ দিছে। দুনিয়াত কোনোবাই কিবা কথাত কোনোবাই আন কিবা কথাৰ আনন্দিত হৈ থাকে। তোমালোক যি কথাত আনন্দিত হৈ থাকা, সেয়া কোনেও নাজানে। মনুষ্যইতো অল্পকালৰ বাবে ক্ষণভঙ্গুৰ আনন্দোৎসৱ কৰে। তোমালোক হৈছা প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ, যি যোগী আৰু জ্ঞানী হোৱা। তোমালোকৰ এই অতীন্দ্রিয় সুখৰ আনন্দক আৰু কোনেও জানিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো কি কি কথাত মূৰ খটুৱাই থাকে। চন্দ্ৰলৈ যাবৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰে। বহুত ডিফিকাল্ট (জটিল) পৰিশ্ৰম কৰে। তেওঁলোকৰ পৰিশ্ৰম অথলে যাব। তোমালোকে কোনো কষ্ট নকৰাকৈয়ে এনেকুৱা ঠাইলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা য’লৈ আৰু কোনোৱেই যাব নোৱাৰে। একেবাৰে উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমধামলৈ যোৱা। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি নিৰ্মোহী হ’ব লাগে। ইয়াৰ লগতে সকলোৰে সৈতে সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি পদুম ফুলৰ সমান হৈ থাকিব লাগে।

(2) ধাৰণা কৰিবৰ বাবে জ্ঞান ধন নিশ্চয় দান কৰিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা নিজৰ উপাৰ্জন জমা কৰিব লাগে। বাকী ধ্যান, সাক্ষাৎকাৰৰ আশা ৰাখিব নালাগে।

বৰদান: চাইলেন্সৰ (মৌনতা ৰ) শক্তিৰে জমা ৰ হিচাপ বৃদ্ধি কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ পদৰ অধিকাৰী হোৱা যেনেকৈ বৰ্তমান সময়ত চাইলেন্সৰ (বিজ্ঞানৰ) শক্তিৰ বহুত প্ৰভাৱ আছে, অল্পকালৰ বাবে প্ৰাপ্তি কৰাই আছে। এনেকৈ চাইলেন্সৰ শক্তিৰ দ্বাৰা জমাৰ হিচাপ বৃদ্ধি কৰা। পিতাৰ দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা নিজৰ মাজত শক্তি জমা কৰা, তেতিয়া জমা কৰা থিনি সময়ত আনক দিব পাৰিব। যিয়ে দৃষ্টিৰ মহত্ব বুজি চাইলেন্সৰ শক্তিৰ জমা কৰি লয় তেৱেঁই শ্ৰেষ্ঠ পদৰ অধিকাৰী হয়। তেওঁৰ চেহেৰাত আনন্দৰ আত্মিক জিলিকনি দেখা দিয়ে।

স্লোগান: * স্লোগান :- মনোযোগ স্বতঃস্ফূর্ত হ'লে কোনো প্রকাৰৰ টেঞ্চন (উদ্বেগ) আহিব নোৱাৰে।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!